

Inge schrikt wakker.

De zweetdruppels parelen op haar voorhoofd. Met ingehouden adem staart ze in het donker.

Hoort ze hem nou ademen?

‘Mark?’ vraagt ze hoopvol.

Geen reactie. Ze voelt in het bed naast zich maar Marks kant van het bed is onbeslapen. De koude lakens bezorgen haar kippenvel.

Zuchtend komt ze overeind en knipt het nachtlampje aan.

Hoewel ze haar man zelf heeft zien sterven, schrikt ze toch iedere nacht nog hoopvol wakker. Het is alsof haar verstand niet kan bevatten dat hij er niet meer is.

Ze pakt het zilveren fotolijstje dat naast haar op het nachtkastje staat en wrijft met haar wijsvinger liefkozend over de foto. De vakantiefoto was door hun dochter Isabel gemaakt. Ze stonden samen op het strand en genoten van de ondergaande zon. Mark had zijn arm om haar heengeslagen en haar hoofd rustte op zijn schouder. Ze zagen er zo gelukkig uit. Zo onbezorgd.

Niet lang na de vakantie werd Mark met buikpijnklachten opgenomen in het ziekenhuis waar de diagnose werd gesteld: een inoperabel pancreascarcinoom.

Ze had er toentertijd nog nooit van gehoord, maar inmiddels wist ze meer van uitgezaaide alvleesklierkanker dan ze ooit had willen weten.

De maanden daarna waren voorbijgevlogen. Hij werd steeds magerder en steeds zwakker. Uiteindelijk kon hij de trap niet meer op en hadden ze een bed midden in de woonkamer gezet. Ze hadden een plek gekozen waar hij een groot deel van hun riante tuin kon overzien. In het begin had hij nog gewerkt, althans hij had getracht om het schoonmaakbedrijf zo goed mogelijk aan haar over te dragen, maar het had hem te veel energie gekost.

Daarna wilde hij voornamelijk slapen. Toen dat slapen vanwege de pijn nauwelijks meer lukte, hadden ze besloten dat de huisarts hem in slaap zou brengen. Hoewel ze zelf een datum hadden gekozen bleek ze op het moment suprême niet klaar te zijn voor het definitieve afscheid.

Hij had haar met zijn zachte lippen op haar voorhoofd en haar mond gekust, haar verteld dat hij zielsveel van haar hield en daarna had hij haar lange tijd stevig vastgehouden. Met een onwerkelijk gevoel had ze zijn vertrouwde geur diep ingeademd. Met haar handen door zijn zachte blonde haarbos gewoeld. Haar vingers waren via zijn nek, over zijn stoppelbaardje naar zijn warme lippen gegleden en haar ogen hadden zijn mooie donkerbruine ogen ontmoet.

Ze had berusting gezien.

En ondanks dat ze zich had voorgenomen dat ze zich voor hem en de kinderen groot zou houden, had ze gehuild als een kind. En Mark had haar getroost. Terwijl hij degene was die doodging had hij haar schokkende lichaam vastgehouden, haar geruststellend over haar rug gewreven en haar tranen met zijn zakdoek gedroogd.

Plotseling schrikt ze op van luid glaserinkel.

Wat was dat?

Haar hart raast in haar keel. Het geluid leek vanuit de living te komen. Minutenlang blijft ze doodstil zitten luisteren. Zou er iemand hebben ingebroken?

Verdomme Mark, waarom ben je er niet als ik je nodig heb.

Dan vermant ze zichzelf en doet wat ze in gedachten al tig keer heeft gedaan. Ze grist de telefoon van haar nachtkastje en knipt het nachtlampje uit. Vervolgens sluipt ze naar de slaapkamerdeur en draait de deur op slot. Er ontsnapt haar een zucht van opluchting. Als er een inbreker in het huis is, kan die in ieder geval niet zomaar bij haar komen.

Ze ontgrendelt haar telefoon. Als ze de politie belt dan zou een inbreker haar wellicht kunnen horen. Daar komt bij dat ze vrij

afgelegen woont en dat het zeker twintig minuten duurt voordat de politie bij de villa kan zijn. Haar vriendin Tess woont echter vijfhonderd meter verderop, in het dichtstbijzijnde huis.

Vanaf het moment dat Tess daar twintig jaar geleden was komen wonen, had het tussen hen geklikt en sinds de ziekte van Mark kwamen ze zelfs bijna dagelijks bij elkaar over de vloer. Ze opent WhatsApp. Haar vriendin is om 22:41 uur voor het laatst online geweest. Ze weet echter dat de telefoon met het geluid aan naast haar bed ligt omdat haar kinderen op donderdagavond altijd uitgaan.

Help!

Ik hoorde zojuist glasgerinkel beneden. Wellicht inbrekers.

Ze verstuurt het bericht en pakt dan onder uit de kledingkast de honkbalknuppel waarmee haar zoon Robbert vroeger verschillende homeruns heeft geslagen. Stevig klemt ze haar vingers om het hout en gaat trillend op de rand van het bed zitten. Dan licht het scherm van haar iPhone op.

Doe geen gekke dingen. We komen er NU aan.